

TYÖVÄENPUOLUEEN VAALITAISTELU PIETARISSA ¹¹⁷

On pidetty Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen koko Pietarin järjestön kolmas — kuluneen vuoden aikana — konferenssi ¹¹⁸. Ensimmäinen konferenssi käsiteli Witten Duuman vaaleja koskevaa kysymystä helmikuussa 1906, toinen — duumaministeristö-vaatimuksen kannattamista koskevaa kysymystä kesäkuussa 1906, kolmas — toisen Duuman vaalikampanjaa tammikuussa 1907.

Porvarilliset puolueet ratkaisevat tärkeät politiikan kysymykset milloin sattuu ja yksinkertaisesti päätöksellä, minkä tekee tämä tai tuo puolue-„instanssi”, joka kulissien takana valmistelee kansaa varten erilaisia politikoitsijain reseptejä. Ainoastaan sosialidemokraattinen työväenpuolue noudattaa todellisuudessa järjestödemokratismia huolimatta niistä kaikista suurista vaikeuksista — vieläpä raskaista uhreistakin, joita se vaatii illegaaliselta puolueelta. Vain sosialidemokraattinen työväenpuolue harkitsee ennen jokaista huomattavaa poliittista askelta tuon askeleen *periaatteellista* merkitystä ajamatta takaa pelkästään hetkellistä menestystä ja alistaa käytännön politiikkansa palvelemaan lopullista päämäärää — työn täydellistä vapauttamista kaikesta riistosta. Vain työväenpuolue vaatii taisteluun lähtiessään kaikilta jäseniltään harkittua, suoraa ja selvää vastausta kysymykseen, otetaanko jokin tietty askel ja nimenomaan miten se otetaan.

Myös viimeksi pidetty Pietarin järjestön konferenssi pohjautui kaikkien puolueen jäsenten demokraattiseen edustukseen. Sitä paitsi edustajanvaalien piti tapahtua sillä pohjalla, että tiedusteltiin kaikilta valitsijoilta, mitä mieltä

he ovat sopimuksen tekemisestä kadettien kanssa. Ilman tietoista vastausta päivänpolttavaan taktiikkakysymykseen demokratismi konferenssin edustajain vaaleissa olisi ollut tyhjää ja proletariaatille sopimatonta leikittelyä.

Tässä konferenssin hyväksymä päätöslauselma:

Ottaen huomioon, että 1) sosialidemokratialle proletariaatin luokkapolueena on itsenäisyys vaalikamppailussa ehdottoman välttämätön kaikissa tapauksissa, kun ei ole olemassa erikoisia ja poikkeuksellisia olosuhteita; 2) että tähän asti Pietarin sosialidemokratia on Pietarin komitean johdolla käynyt täysin itsenäisesti vaalikamppailua vaikuttaen kaikkiin työväestön kerroksiin, niin niihin, jotka ovat vankasti proletarisella katsantokannalla, kuin myös niihin, jotka eivät ole omaksuneet sitä vielä täydellisesti; 3) että tällä haavaa, kahta viikkoa ennen vaaleja, on jo selvää, että oikeistopuolueiden menestysmahdollisuudet Pietarissa ovat vähäiset, kun sen sijaan kadettien menestysmahdollisuuksia pidetään (pääasiallisesti tottumuksesta) huomattavina; sen vuoksi käy ehdottoman välttämättömäksi, että VSDTP tekee kaikkensa murtaakseen kadettien hegemonian keskuksessa, johon on keskittynyt koko Venäjän huomio; 4) että työtätekevän kaupunkiköyhälistön laajojen kerrosten keskuudessa, jotka eivät ole vielä proletariaatin katsantokannalla ja jotka voivat vaikuttaa vaalien lopputulokseen kaupunkikuuriassa, on havaittavissa horjuntaa — toisaalta pyritään äänestämään vasemmistolaisempia kuin kadetit, s.o. vapautumaan liberaalimonarkistisen petturiporvariston johdon alaisuudesta, ja toisaalta pyritään turvaamaan itselle vaikkapa pienikin määrä trudovikkiedustajia Duumaan tekemällä vaaliliitto kadettien kanssa; 5) että horjuvien työpuolueiden keskuudessa on havaittavissa pyrkimystä puolustella vaaliliittoa kadettien kanssa sillä, että ehtona on yhden tai joka tapauksessa enintään kahden paikan saaminen pääkaupungin kuudesta paikasta, puolustella sillä, että sosialidemokraatit eivät suostu millään ehtoilla tekemään sopimusta kaupunkiköyhälistön ei-sosialidemokraattisten kerrosten kanssa liberaalista porvaristoa vastaan, konferenssi päättää: 1) ilmoittaa viipymättä eserrien puolueen Pietarin komitealle ja Työryhmän komitealle, että VSDTP:n Pietarin komitea on valmis tekemään niiden kanssa sopimuksen ehdolla, että ne eivät tee mitään sopimuksia kadettien kanssa; 2) sopimusehdot: sopimuksen tekevien puolueiden täydellinen itsenäisyys tunnusten, ohjelmien ja taktiikan suhteen yleensä. Duuman kuuden edustajapaikan jako seuraavalla tavalla: kaksi paikkaa työväenkuurialle, kaksi sosialidemokraateille, yksi sosialivallankumouksellisille ja yksi trudovikeille; 3) konferenssi jättää neuvottelujen käynnin Toimeenpanevan elimensä huoleksi; 4) samojen periaatteellisten näkökohtien perusteella sallitaan tehtävän sopimuksia eserrien ja trudovikkien kanssa myös eri paikkakunnilla läänissä.

Huomautus. Kansansosialistisen puolueen (työ- eli kansansosialistinen puolue) suhteen päätetään: Lähtien siitä tosiasiasta, että tämän puolueen asenne Duuman ulkopuolisen taistelun peruskysymyksissä on välttelevä, konferenssi pitää sallittavana sopimusten teon sosialistivallankumouksellisten ja trudovikkien kanssa vain siinä tapauksessa, jos näiden ja kansansosialistien puolueen kesken ei ole tehty sopimusta.

Tätä päätöslauselmaa tarkasteltaessa pistää silmään kolme peruskohtaa. Ensinnäkin kieltäydytään ehdottomasti kaikista sopimuksista kadettien kanssa. Toiseksi sosialidemokratia on järkähtämättömästi päättänyt esiintyä omine ehdokaslistoineen, olkoot olosuhteet millaiset hyvänsä, ja kolmanneksi sallitaan tehdä sopimuksia sosialistivallankumouksellisten ja trudovikkien kanssa.

Työväenpuolueen suoranainen velvollisuus oli kieltäytyä tekemästä sopimuksia kadettien kanssa. Heti kun Pietarissa alettiin pitää vaalikokouksia, selvisi kaikille, että vallankumoukselliset sosialidemokraatit olivat olleet oikeassa sanoessaan: huutamalla mustasotnialaisvaarasta meikäläiset liberaalit ovat petkuttaneet typeriä ja periaatteettomia ihmisiä torjuakseen luotaan vaaran, joka todella uhkaa heitä vasemmalta. Hallituksen pienet poliisivehkeilyt, köyhälistöön kuuluvain valitsijain kuppaminen senaatin selitysten avulla — mikään ei ole voinut muuttaa valitsijajoukkojen (saman tekevää, onko valitsijoita 100, 120 tahi 150 tuhatta) mielialaa. Ja tämä joukkojen mieliala tulee selvästi ilmi kokouksissa — niiden mieliala on kadetteja vasemmistolaisempi.

Mustasotnialaisvaara ei tietenkään voi olla siinä, että valitsijain joukot äänestävät mustasotnialaisia, vaan siinä, että mustasotnialaisten ja poliisin toimesta vangitaan vasemmistolaisia valitsijoita ja valitsijamiehiä. Puhutaanhan ja itsepintaisesti puhutaankin sellaista, että nykyinen suhteellinen vaalikokous-„vapaus” (annettiin henkäistä — ja Venäjällä sitä sanotaan jo vapaudeksi!) on hallituksen provokaatiota, se kun aikoo vangituttaa huomattavat puhujat ja valitsijamiehet. Mutta on helppo käsittää, että *tuollaisen* mustasotnialaisvaaran vastustamiseksi ei suinkaan tarvita blokkeja kadettien kanssa, vaan joukkojen valmeutta taisteluun, joka ei sovi niin sanotun parlamentarismiin puitteisiin.

Toinen: konferenssi päätti, niin kuin oli odotettavissakin, että pääkaupungissa sosialidemokraatit joka tapauksessa käyvät itsenäistä kamppailua. He voivat ehdottaa toiselle puolueelle yhtä tai toista sopimusta, mutta me olemme valmistautuneet etukäteen ja olemme nyt valmiit täydelliseen itsenäisyyteen. Näissä oloissa sopimus on todellisuudessa koko vaalikamppailun kannalta katsoen — poikkeus; sosialidemokratian itsenäisyys on sääntö.

Kolmas. Konferenssi ehdotti eserrille ja trudovikeille sopimusta, asettaen ehdoksi, että nämä erkanevat kadeteista ja kadettihenkisistä kansansosialisteista, ja edelleen ehdolla, että työväenkuurialle annetaan kaksi paikkaa ja loput neljä paikkaa jaetaan puoliksi.

Tällaisen ehdotuksen pohjana on tiettyjen puolueiden periaatteellinen erottaminen toisista sen perusteella, miten ne suhtautuvat Duuman ulkopuoliseen taisteluun, joka voi jo huomenna tulla päiväjärjestykseen. Asettamalla periaatteellisia ehtoja muiden puolueiden kanssa tehtävien sopimusten perustaksi sosialidemokratia antaa siten eri puolueiden todellista luonnetta koskevaa aineistoa joukko-propagandaa ja -agitaatiota varten. Sosialidemokratia ottaa huomioon ne Pietarissa muodostuneen tilanteen erikoisuudet, kun kadetit kuljettavat talutusnuorassa perässään kaupungin „trudovikkilais”-mielisen pikkuporvariston joukkoja. Näissä oloissa me emme voi hyljeksiä tehtävää: murtaa tämä kadettien hegemonia, auttaa työväkeä ottamaan *askel* — joka tosin on lyhyt, mutta jolla epäilemättä on poliittista merkitystä — askel päättäväisempää taistelua, selvempiä poliittisia aatteita, määrätymppää luokkatietoisuutta kohti.

Ja *tämän* tuloksen me saavutamme agitaatiollamme, koko vaalikamppailumme järjestämisellä, saavutamme sen joka tapauksessa, olkoon trudovikkien ja eserrien vastaus ehdotukseemme millainen hyvänsä. Meidän on tarpeetonta ryhtyä tekemään niitä tai näitä laskelmia määritelläksemme, kumpi on luultavampaa, myönteinen vaiko kielteinen vastaus. Emme voi suunnata huomiotamme siihen. Meistä on tärkeää proletariaatin peruspolitiikka, joka ei muutu niiden eikä näiden erinäisten mahdollisuuksien aikana: rauhallisen taistelun ja perustuslakilelujen pettevien illuusioiden vastapainoksi me asetamme Duuman ulkopuolisen, tapahtumainkulun pakosta lähenevän taistelun tehtävien selvän analyysin. Me sanomme kaupungin ja maaseudun työväestön pikkuporvarillisille kerroksille: on olemassa vain yksi keino, joka estää pienisännän epävakaisuuden ja horjumiset. Tämä keino on vallankumouksellisen proletariaatin itsenäisen luokkapuolue.